

Sincabın Kış Müzesi

Çınar BİBER

Sincabın Kış Müzesi

Çınar BİBER

Sincap Sadie sonbaharı bütün mevsimlerden çok severdi. Hava serinler, yapraklar kıpkırmızı ve altın sarısı parlar, rüzgâr dallar arasında fısıldaşırdı. Sarı çizgili kırmızı atkısını sıkıca sarmış, meşe palamudu biçimindeki çantası yanında hoplarken ormanda koşturur, kocaman kara gözleri merakla ışıldardı. Her gün yeni hazineler bulunurdu.

Bir sabah Sadie, olgun bir dut kadar kırmızı bir yaprak buldu. Onu çantasına koyup aramaya devam etti. Sonra bir dala takılmış yumuşacık mavi bir tüy gördü, ardından da onu güldüren komik yüzlü, pürüzsüz bir taş. 'Bunlar kaybolamayacak kadar özel,' diye düşündü. 'Onları güvende tutacak bir yere ihtiyacım var.'

Ormanın derinliklerinde Sadie, içinde sıcacık bir odası olan oyuk bir ağaç biliyordu. Tüylü kuyruğuyla zemini süpürüp tertemiz yaptı. Sonra hazinelerini ağaç kabuğundan yapılmış küçük raflara yerleştirdi. 'İşte benim kendi müzemi,' dedi gururla, minik kara burnu sevinçle kıpırdayarak. 'Sonbahar harikaları müzesi!' Bir yapraktan yaptığı tabelayı astı: **ARKADAŞLARA AÇIK.**

Ertesi gün sincap Pip geldi, mavi ponponlu beresi sallanıyordu. Parlak çakıl taşlarıyla dolu küçük, örgü bir sepet taşıyordu. 'Bunları müzen için getirdim!' dedi cıvıldayarak, yuvarlak kehribar gözleri parlayarak. Sadie narin patilerini çırpı. 'Mükemmeller!' dedi ve onları özel bir rafa koydu. Pip, her çakıl taşının onu nerede bulduğuna dair bir hikâyesi olduğunu anlattı.

Baykuş Hoot sessizce aşağı süzüldü, yuvarlak gözlükleri ağaçların arasından sızan ışıktaki parlardı. Çam kokan yosun yeşili örgü bir yelek giymişti. 'Sana bir şeyim var, Sadie,' dedi sakini, düşünceli sesiyle. Uzun, yumuşak bir tüy uzattı. 'Bu tüy geçen bahar kanadımdan düştü. Bana uçmayı öğrendiğim günü hatırlatıyor.' Sadie onu nazikçe çakıl taşlarının yanına koydu.

Kirpi Bramble küçük ahşap arabasında yuvarlanarak geldi, turuncu yaprak pelerini dalgalanıyordu. Utangaçtı ve fısıltıyla konuşurdu. 'Bu komik taşları buldum,' dedi düğme burnuyla işaret ederek. Taşlar yuvarlak ve benekliydi, üzerlerinde minik delikler ve kıvrımlar vardı. 'Küçük aylara benziyorlar!' dedi Sadie. Bramble gülümsedi, minik kara gözleri gururla parladı.

Kısa sürede müze hazinelerle doldu. Her renkten yapraklar, yumuşak ve parlak tüyler, komik yüzlü ve kıvrımlı taşlar. Her eşyanın bir hikâyesi vardı ve Sadie onları anlatmayı çok severdi. 'Bu yaprak fırtınada başıma düştü,' derdi. 'Bu tüy burnumu gıdıkladı!' Arkadaşları dinlerdi ve oyuk ağaç sıcacık ve mutlu hissederdi.

Bir öğleden sonra rüzgâr esmeye başladı. Dalları salladı ve ormanda ıslık çaldı. Sadie atkısı dalgalanarak müzeye koştu. 'Dayanın, hazineler!' diye bağırdı. Ama rüzgâr çok güçlüydü. Oyuk ağacın içinden vınlayarak geçti ve yapraklar, tüyler, taşlar havada savruldu. Sadie çaresizce müzesinin boşaldığını izledi.

Rüzgâr dindiğinde Sadie boş oyuk ağacın içinde duruyordu. Kocaman kara gözleri yaşlarla doldu. 'Her şey gitti,' diye fısıldadı. 'Bütün güzel şeylerim.' Tüylü kuyruğu sarktı ve atkısını omuzlarına daha sıkı sardı. Üzgün ve küçücük hissetti, sanki rüzgâr kalbinin bir parçasını da alıp götürmüştü.

Pip onu orada yalnız otururken buldu. 'Endişelenme, Sadie!' dedi bıyıkları kıpırdatarak. 'Hazinelerini bulacağız. Bulamazsak da yenilerini yaparız!' Hoot ile Bramble'ı çağırmaya koştu. Kısa sürede üç arkadaş oyuk ağacın başında toplandı. 'Yeniden kurmana yardım edeceğiz,' dedi Hoot nazikçe. 'Müze eşyalardan fazlasıdır. Paylaştığımız hikâyelerdir.'

Birlikte orman zeminini aradılar. Pip bir çalının içine sıkışmış kırmızı bir yaprak buldu. Bramble'ın arabası bir kütüğün altından komik taşlar taşıdı. Hoot bir dalda mavi bir tüy gördü. 'Bakın!' diye öttü. 'Rüzgâr onları dağıttı ama yok etmedi.' Sadie'nin gözleri kocaman açıldı. 'Haklısın! Onları geri koyabiliriz. Ama bu kez hikâyeleri yazalım.'

Müzeye döndüklerinde her hazineyi bir rafa yerleştirdiler. 'Bu yaprak,' dedi Sadie, 'Pip ile tanıştığım günü hatırlatıyor. Bana parlak bir çakıl taşı vermişti.' Pip kıkırdadı. 'Bu tüy de,' dedi Hoot, 'sana süzölmeyi öğrettiğim günden, Sadie.' Bramble ekledi: 'Bu taş bir aya benziyor, hep birlikte yıldızları izlediğimiz gece gibi.'

Hikâyeleri paylaştıkça müze farklı hissettirdi. Artık sadece güzel şeylerin toplamı değil, anıların toplamıydı. 'Sanırım şimdi anlıyorum,' dedi Sadie, gözleri parlayarak. 'Eşyaları özel yapan hikâyeler. Onları paylaşmak da anıları daha da zenginleştiriyor.' Arkadaşları başlarını salladı ve hepsi gülümsedi.

Müze ertesi gün yeniden açıldı. Haber ormanda yayıldı ve başka hayvanlar da ziyarete geldi. Sadie onlara yaprağı, tüyü ve komik taşları gösterdi. Büyük rüzgârın hikâyesini ve arkadaşlarının müzeyi yeniden kurmasına nasıl yardım ettiğini anlattı. 'Anılar paylaşılnca en güzeldir,' dedi. 'Ve müzemiz onlarla dolu.'

Pip, Hoot ve Bramble Sadie'nin yanında durdu, birlikte yaptıklarıyla gurur duyarak. Oyuk ağaç sonbahar renkleriyle ışıldadı. Dışarıdaki rüzgâr artık yumuşacıktı, sanki o da dinlemek istiyordu. Sadie çizgili atkısını düzeltti ve arkadaşlarına baktı. 'Teşekkür ederim,' dedi. 'Gerçekten önemli olanı hatırlamama yardım ettiğiniz için.'

Böylece sincabın kış müzesi sıcaklığın ve hikâyelerin yeri oldu. Sadie meşe palamudu çantasını hep yanında tuttu, yeni hazinelere her zaman hazırды. Ama en güzel hazinenin dostluk olduğunu biliyordu. Pip'in enerjisi, Hoot'un bilgeliği ve Bramble'ın sessiz özeniyle ihtiyacı olan her şeye sahipti. Müze her zaman arkadaşlara açık olacak ve hikâyeler hiç bitmeyecekti.